

Sıcak Bir İhlamur

– çitlembik · 02 Ocak 2026

SICAK BİR IHLAMUR

Hayat her zaman güllük gülistanlık değil. Bunu en çok, insanın bedeninin ruhuna ağır geldiği günlerde anılıyor. Bugün öyle bir gün. Külçe gibi bir vücutla doğruluyorum yataktan; üstünüze afiyet, nezle oldum. Kemiklerim bile üşüyor sanki. Kızım da sabaha uykuyla yenik düşmüş, staja geç kalmış. Sessiz bir telaşla hazırlanıyoruz. Evden çıkıyoruz. Çok yakın mesafedeki iş yerine onu bırakıp, Sakarya'nın sabahına geri dönüyorum.

Son tayin yerimiz burası. Hayatın beni getirdiği son duraklardan biri belki de. Eve girer girmez yorgunluk çörekleniyor üzerime. Yatmalıyım diyorum. Başımı yastığa koyar koymaz uyku gelmiyor; zaman çözülüyor, yıllar geriye doğru akıyor.

Yıl 1989...

Yer, Kıbrıs'ın küçük bir köyü: Koruçam.

Oturduğumuz ev, Suriye asıllı Maronit bir ailenin terk edip gittiği iki katlı müstakil bir yapıydı. Kocaman bir bahçesi vardı; portakal, limon, yenedünya, üzüm, erik ve yemiş ağaçlarıyla dolu. Köyün en gösterişli evi değildi belki ama bana göre en cömert bahçesi ondaydı. Toprak ne verdiyse sakınmamıştı.

Yeni evliydik. O evi, yokluklara rağmen yuva yapabilmek için çok uğraştım. Çünkü huzur ve mutluluk, insanın kendi elleriyle inşa ettiği şeylerdi. Yirmili yaşlardaydım; ilk görev yerimiz, ilk gurbetimdi. Kaderin beni ülkemden alıp yavru vatana savuracağını düşünmek, o yaşlarda hayal bile edemeyeceğim bir şeydi.

Anadan, babadan, kardeşlerden uzakta geçen iki uzun yıl... Hayatımın ilk gerçek sınavlarıydı. İlk çocuğuma, oğluma hamileydim. Dünyanın en mutlu anne adayıydım. Hamileliğin getirdiği sıkıntılar vardı elbette ama dayanılır şeylerdi; öyle sanıyordum.

Bir aydır geçmeyen bir hastalık... İhmal, erteleme, "geçer" demeler... Doktora gitmeyişimizin bedelini bedenim ağır ödüyordu. Daha acı olanıysa, her gün birlikte olduğum insanların sessizliği idi. Ne arayan vardı ne soran. Gurbet elde hasta olmak bir yük, ama insanın yok sayıldığını hissetmesi daha ağır bir yükümü; bunu orada öğrendim.

İçine bir sızı yerleşiyor insanın. Yıllar geçse de o sızı silinmiyor. "Hak ettim mi?" diye soruyor insan kendine. Sonra anılıyor ki bazı acılar hak meselesi değil; sadece hayata ait sınavlar. Güçlenmemiz için önümüze konan duraklar.

Ve tam o anda, iyilik melekleri çıkıyor karşımıza.

Kıbrıs'ta bütün gurbetçilerin sığınağı olan, dünyanın en güzel kalpli kadını... Memleketlim, Sabiha teyzem. Hastalığımı duyar duymaz Hızır gibi yetişmişti bana. Onu kapıda gördüğüm an, sanki ateşim düşmüş, içim ferahlamıştı. Bir insanın varlığı bile şifa olabiliyormuş; bunu ondan öğrendim.

Yıllar sonra...

Ankara'da, GATA'da...

Artık ömrünün son demlerindeyken karşılaştık. Alzheimer hastasıydı. Herkesi unutuyordu derlerdi. Ama beni unutmadı. Gözlerimin içine baktı, tanıdı, gülümsedi. O an kalbimde bir düğüm çözüldü. Demek ki bazı bağlar, hastalıkların bile silemediği kadar derin oluyormuş.

“Allah'ım yattığın yerde huzur versin sana, anacığım...”

Çok hakkın var bizde. Okuduğum her Yasin'de dualarım seninle. Seni hiç unutmadık. Biliyorum, sen de beni unutmadın.

Bu hayatta yaşadığım onca anı, yazdığım bu kısa andaç'ın her virgülünün, her noktasının ardında saklı. Maronit komşumun dediği gibi hayat çok zor; fasariya... Bir yanda acılar, bir yanda sevinçler. Ama hepsiyle birlikte “iyi ki varım” diyebiliyorum bugün.

Bu yazı, hasta hâlimle kaleme alınacak kadar kıymetli benim için. Artık yatmalıyım. Çok yorgunum. Ve hâlâ annemi istiyorum; yaşım kaç olursa olsun. Beklentilerim yok, hayat bunu öğretti bana. Şu an tek isteğim, sıcak bir ihlamurun hayaliyle sessizce yatağıma girmek...

H. Çiğdem Deniz

Sakarya